

Sygn. akt: I C 1895/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Glinkiewicz
Protokolant:	sekretarz sądowy Bożena Czajkowska

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2018 r. w Toruniu

sprawy z powództwa G. W.

przeciwko Gminie M. T. - Powiatowemu Urzędowi Pracy dla Miasta T.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

orzeka

I. oddała powództwo ;

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1895/17

UZASADNIENIE

Powódka G. W. wniosła przeciwko Gminie M. T. – Powiatowemu Urzędowi Pracy dla Miasta T. w T. pozew o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sąd Rejonowego w Toruniu z dnia 1.06.2007 r. zaopatrzonego klauzulą wykonalności oraz o zasądzenie kosztów w postępowania

W uzasadnieniu powódka podała, iż w listopadzie 2017r. dowiedziała się o zajęciu jej konta bankowego przez komornika. Powódka podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

W uzupełnieniu pozwu powódka wskazała, iż świadczenie pieniężne z tytułu zasiłków, dodatków szkoleniowych, stypendiów i innych świadczeń pieniężnych finansowanych z funduszu pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat. Zaznaczyła, iż bieg terminu przedawnienia w niniejszej sprawie nie został skutecznie przerwany

Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2018 r. Sąd Rejonowy w Toruniu zabezpieczył powództwo poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego w sprawie Km 880/16 przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Toruniu A. O..

W odpowiedzi na pozew pozwana Gmina M. T. – Powiatowy Urząd Pracy dla Miasta T. w T. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazała, iż powództwo jest bezzasadne. Zaznaczyła, iż regularnie składane były przerywające bieg przedawnienia wnioski egzekucyjne. Nie doszło więc do przedawnienia roszczenia.

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Toruniu zmienił postanowienie z dnia 8 stycznia 2018 r. i oddalił wniosek o zabezpieczenie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 1 czerwca 2007 r. Sąd Rejonowy w Toruniu w sprawie o sygn. akt I C 340/06 wydał przeciwko pozwanej G. W. wyrok zobowiązując ją do zapłaty na rzecz Gminy M. T. – Powiatowego Urzędu Pracy dla Miasta T. w T. kwoty 11.367,33 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 4 stycznia 2016r. do dnia zapłaty i kosztami procesu w kwocie 2.415 zł. Postanowieniem z dnia 25 października 2007r. orzeczenie zostało opatrzone w klauzulę wykonalności.

Bezsporne

W dniu 12 listopada 2007r. Gmina M. T. wniosła do Komornika S. Rewiru II w T. wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko G. W.. Postanowieniem z dnia 21 maja 2009 r. Komornik Sądowy A. Z. wobec bezskuteczności egzekucji umorzył postępowanie

Dowód: wniosek k. 66

Postanowienie z dnia 21.05.2009 r. k. 67

W dniu 11 grudnia 2008r. G. W. złożyła wniosek o umorzenie długu i o rozłożenie należności na raty. Decyzją z dnia 15 czerwca 2009 r. Prezydent Miasta T. rozłożył należność w wysokości 2.400 na 12 miesięcznych rat po 200 zł i odroczył termin spłaty kwoty 16.013,56 zł do 15 lipca 2010 r.

Dowód: wniosek k. 68-69, 70-71, 72

Decyzja z 15.06.2009 r. k. 73-74

Wobec braku spłaty kwot w ustalonych decyzją terminach, w dniu 22 czerwca 2013r. Gmina M. T. złożyła do Komornika Sądowego M. O. wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko G. W.. Postanowieniem z dnia 19 listopada 2013 r. Komornik Sądowy wobec bezskuteczności egzekucji umorzył postępowanie.

Dowód: wniosek k. 76-77

Postanowienie z dnia 19.11.2013 r. k. 78-79

W dniu 30 czerwca 2016 r. Gmina M. T. złożyła do Komornika Sądowego M. O. wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko G. W. . Do chwili obecnej postępowanie egzekucyjne nie zostało zakończone.

Dowód: akta KM 880/16

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów przedłożonych przez strony i dokumentów znajdujących się w katach sprawy I C 340/06, Km 880/16.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu, albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami obrazowały dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność i autentyczność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Przed przystąpieniem do zasadniczych rozważań na samym wstępie należy poczynić kilka uwag natury ogólnej.

Zgodnie z art. 840 § 1 dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia: pkt 1/ jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście; pkt 2/ po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że w myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z procedurą cywilną nie do Sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy /art. 232 k.p.c./. Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach /art. 3 k.p.c./ a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Powyższe spostrzeżenie ma w niniejszej sprawie takie znaczenie, że wobec kwestionowania powództwa przez pozwaną rzeczą powódki było wykazanie, że wystąpiły zdarzenia, z którymi pozytywne przepisy prawa materialnego łączą wygaśnięcie zobowiązań albo powodują niemożność egzekwowania świadczeń wynikających z tytułu egzekucyjnego.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, stwierdzić trzeba, że powódka nie wykazała podstaw do uwzględnienia jego powództwa.

Powódka nie wykazała bowiem, że roszczenie uległo przedawnieniu. W tym miejscu przypomnieć należy, że w myśl art. 125 § 1 k.c. roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu. Natomiast w myśl art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. W art. 123 § 1 pkt 1 czynności przerywające bieg przedawnienia zostały określone w sposób syntetyczny. Niewątpliwie chodzi o czynności procesowe wierzyciela, które ustawodawca scharakteryzował, stawiając im określone wymagania. Tak więc bieg przedawnienia przerywa każda czynność wierzyciela: podjęta przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym; podjęta w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; podjęta bezpośrednio we wskazanym wyżej celu. Czynnością zmierzającą do zaspokojenia roszczenia jest niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji (art. 796 k.p.c.). Zgodnie z art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W przepisie art. 124 § 2 k.c. uregulowano natomiast kwestię przerwania przedawnienia jako skutku czynności podjętej przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw danego rodzaju. W takiej sytuacji przedawnienie nie zaczyna biec na nowo, dopóki postępowanie nie zostanie zakończone. Następuje więc przesunięcie nowego początku biegu terminu przedawnienia aż do czasu zakończenia postępowania, którego wszczęcie było przyczyną przerwy. W postępowaniu egzekucyjnym, należy przyjąć, że kończy się ono umorzeniem, czy to z mocy prawa (art. 823 k.p.c.), czy z urzędu (art. 824 k.p.c.), czy na wniosek strony (art. 825 k.p.c.). Postanowienie sądu stwierdzające umorzenie, które nastąpiło z mocy prawa (por. uchwała SN z dnia 16 maja 1996 r., III CZP 44/96, OSNC 1996, nr 9, poz. 117),

oraz postanowienia komornika o umorzeniu postępowania z urzędu lub na wniosek podlegają zaskarżeniu; bieg przedawnienia rozpoczyna się w chwili uprawomocnienia się orzeczeń.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, iż należność zasądzona wyrokiem z dnia 1 czerwca 2007 r. nie uległa przedawnieniu. Na skutek wniosku o wszczęcie egzekucji złożonego 12 grudnia 2007r. 10 letni termin przedawnienia roszczenia uległ przerwaniu. Termin przedawnienia zaczął ponownie biec z dniem wydania postanowienia w przedmiocie umorzenia postępowania tj. 22 maja 2009 r. Ponownie termin uległ przerwaniu w związku z wnioskami złożonymi przez powódkę w przedmiocie rozłożenia należności na raty. Decyzją z dnia 15 czerwca 2009 r. należność rozłożono i jednocześnie odroczone termin płatności części długu do 175 lipca 2010 r. Termin przedawnienia zaczął biec na nowo wraz z bezskutecznym upływem terminu spłaty należności. Termin został ponownie przerwany na skutek wniosku o wszczęcie egzekucji z dnia 22 lipca 2013 r. Termin przedawnienia zaczął biec z dniem wydania postanowienia w przedmiocie umorzenia postępowania tj. 19 listopada 2013 r . Po raz kolejny termin przedawnienia został przetrwany wraz ze złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w dniu 22 czerwca 2016 r. Postępowanie w tej sprawie nadal jest w toku, a więc termin przedawnienia nie rozpoczął swojego biegu na nowo.

Reasumując roszczenie pozwanej nie ulegało przedawnieniu zarówno co do należności głównej, jak i odsetek.

Mając powyższe na względzie należało orzec, jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. z którego wynika zasada odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z jej treścią strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W przedmiotowej sprawie na koszty procesu złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł.